

Vergaderjaar 1991–1992

19 522

Regelen inzake beroepen op het gebied van de individuele gezondheidszorg (Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg)

Nr. 45

BRIEF VAN DE STAATSSECRETARIS VAN WELZIJN, VOLKSGEZONDHEID EN CULTUUR

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

Rijswijk, 12 februari 1992

Tijdens de eerste termijn van de plenaire behandeling van het voorstel van Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg, 28 en 29 januari jl., heb ik ten aanzien van een aantal van de gestelde vragen toegezegd deze schriftelijk te zullen beantwoorden. Met deze brief voldoe ik aan deze toezegging.

Bij deze brief gaat een tweetal bijlagen. Bijlage 1¹ is een afschrift van de rapportage van het Koninklijk Nederlands Genootschap Fysiotherapie over de evaluatie van het verenigingstuchtrecht. Bijlage 2 is het door mevrouw Vriens gevraagde overzicht van de artikelen die bij nota van wijziging in de loop van de schriftelijke behandeling van het wetsvoorstel zijn aangepast. Wellicht ten overvloede merk ik op dat er sprake is van een aanzienlijk aantal wijzigingen, doch dat een groot deel van deze wijzigingen de technische doorwerking betreft van wijzigingen van andere artikelen. De aanpassingen tot en met de vierde nota van wijziging zijn verwerkt in het laatste nader gewijzigd voorstel van wet (Kamerstuk 19 522, nr. 22).

Mevrouw **Terpstra** was van oordeel dat zoveel mogelijk in de wet zelf moet worden geregeld, doch zag in dat zulks bij complexe wetgeving als de onderhavige onherroepelijk verstarring in de hand werkt. Zij verzocht hier op in te gaan en vroeg in dat kader tevens de toezegging dat in ieder geval de algemene maatregelen van bestuur die betrekking hebben op de artikelen 8 en 51 – en andere maatregelen die de structuur van de wet betreffen – niet zonder voorhangprocedure tot stand worden gebracht. Ook de heer Van Middelkoop merkte op dat in de wet een groot aantal delegatiebepalingen is opgenomen en vroeg of dit niet anders kon.

Inderdaad zal een aantal zaken geregeld worden bij algemene maatregel van bestuur. Zoals mevrouw Terpstra reeds opmerkte, is zulks onder meer nodig om verstarring te voorkomen. Voorts is gekozen voor

¹ Ter inzage gelegd op de bibliotheek.

regeling bij amvb daar waar sprake is van gedetailleerde regelgeving van relatief ondergeschikt belang.

Daar waar de parlementaire betrokkenheid gezien de inhoud van de maatregel aangewezen is, te weten bij maatregelen terzake van een periodieke registratie (artikel 8), de regeling van de opleiding(stitel) van de niet-artikel 3 beroepen (artikel 51) en bepalingen op het punt van de kwaliteit (artikel 56), is reeds in artikel 105 de verplichting opgenomen om de ontwerpen van zodanige maatregelen, voor zover van niet-technische aard, voor te hangen bij beide Kamers der Staten-Generaal.

Mevrouw **Vriens** en mevrouw **Netelenbos** hebben vragen gesteld over de regeling van beroepen als contactlenskundigen en opticiëns. Zij wezen in dat verband op de Wet op de medische hulpmiddelen.

Mevrouw Vriens stelde voorts een vraag over de regeling van het beroep van tandprotheticus (en tandtechnicus). Mevrouw Netelenbos informeerde naar de voornemens over het beroep van orthoptist.

Het beroep van opticiën en het tandtechnisch laboratoriumbedrijf (tandtechnieker) zijn reeds geregeld ingevolge de onder het ministerie van Economische Zaken ressorterende vestigingwetgeving. Het gaat hier om beroepen die in hoofdzaak worden uitgeoefend in de sfeer van de detailhandel en ambacht en niet overwegend gericht zijn op het verlenen van individuele gezondheidszorg.

Het beroep van tandprotheticus is een enigszins ander beroep dan dat van tandtechnieker. Het beroep is geregeld in de Wet inzake de tandprothetici van 1989. Zoals blijkt uit artikel 158 van het wetsvoorstel, zal die wet worden ingetrokken als de Wet BIG in werking treedt. Het ligt in het voornemen dat beroep dan te regelen met toepassing van artikel 51.

In verband met het advies van de Gezondheidsraad over het aanmeten van contactlenzen is gezegd dat overwogen wordt om met toepassing van de Wet op de medische hulpmiddelen deze activiteit te reguleren, in die zin dat het aanmeten van contactlenzen wordt voorbehouden aan bepaalde categorieën van beroepsbeoefenaren. Tot het treffen van zodanige regeling kan echter pas worden overgegaan zodra de Wet uitoefening geneeskunst is ingetrokken, dat wil zeggen na de inwerking-treding van het wetsvoorstel. Dat tot dat moment moet worden gewacht, houdt verband met de omstandigheid dat de Wet uitoefening geneeskunst het aanmeten van contactlenzen tot het gebied van de uitoefening van de geneeskunst rekent en voorbehoudt aan artsen.

Wat betreft de orthoptisten is de situatie zo dat deze nu zijn geregeld krachtens de Wet op de paramedische beroepen. Indien aan één van de voor toepassing van artikel 51 gestelde criteria wordt voldaan, zal het beroep worden geregeld krachtens dat wetsartikel.

De heer **Van der Vlies** vroeg of ziekenverzorg(st)ers en beroepsbeoefenaren met een MDGO-VP opleiding ook verpleegkundigen zijn in de zin van het wetsvoorstel. Ook vroeg hij naar de medisch analist en de klinisch chemicus.

Ziekenverzorg(s)ters en beroepsbeoefenaren met een MDGO-VP opleiding zijn werkzaam op het zogenoemde tweede deskundigheids-niveau. Zij zijn geen verpleegkundigen in de zin van artikel 3 van het wetsvoorstel, welke aanduiding van toepassing zal zijn op beroepsbeoefenaren met een HBO-V of een inservice A, B of Z opleiding.

Indien aan één van de voor toepassing van artikel 51 gestelde criteria wordt voldaan, zullen beroepsbeoefenaren op het tweede deskundigheidsniveau worden geregeld krachtens artikel 51 van het wetsvoorstel.

Dit is ook het geval waar het gaat om de beroepen van medisch analist en klinisch chemicus. De Raad BIG zal te zijner tijd over deze beroepen adviseren.

Mevrouw **Netelenbos** stelde de vraag in hoeverre de introductie van artikel 55a en het feit dat de verpleegkundigen onder de werking van dit artikel zullen worden gebracht, met zich zal brengen dat verpleegkundigen zich moeten gaan verzekeren tegen beroepsaansprakelijkheid.

Artikel 55a beoogt geen wijziging te brengen in het huidige takenpakket van verpleegkundigen en de mate van zelfstandigheid waarmee zij hun taak uitoefenen. Het artikel, dat er met name toe dient de bestaande functionele zelfstandigheid op dit punt te erkennen, brengt dan ook geen wijziging in de omvang van het terrein waarvoor de verpleegkundigen aansprakelijk zijn. De introductie van artikel 55a heeft gezien het vorenstaande niet tot gevolg dat de verpleegkundigen zich extra zullen moeten verzekeren tegen beroepsaansprakelijkheid.

De heer **Kohnstamm** vernam graag in hoeverre de regeling inzake het functioneel zelfstandig verrichten van voorbehouden handelingen zal worden toegepast ten aanzien van ambulance-hulpverlening.

Het ligt in het voornemen bij de voorbereiding van de algemene maatregel van bestuur in het kader van artikel 55a zeker het aspect van de ambulance-hulpverlening te betrekken. Ter zake zal advies worden gevraagd aan de Raad voor de beroepen in de individuele gezondheidszorg.

De heer **Van Middelkoop** stelde voor in de wet een sterkere formulering op te nemen met betrekking tot het horen van organisaties van beroepsbeoefenaren bij het doen van aanbevelingen omtrent gedragsregels door de Raad voor de beroepen in de individuele gezondheidszorg. Hij gaf de voorkeur aan het voeren van overleg en de verplichting dat bij afwezigheid van consensus een afwijkende mening wordt gemotiveerd.

Er zij op gewezen dat de Raad op dit punt slechts **aanbevelingen** opstelt, waaraan de beroepsbeoefenaren niet zijn gebonden. Het horen van de betrokken organisaties is nodig teneinde te vernemen wat ter zake binnen de betrokken beroepsbeoefenaren leeft. Indien sprake blijkt van afwijkende meningen, zal de Raad daarover zeker tot nadere gedachtenwisseling met de betrokkenen komen.

De heer **Van Middelkoop** was van oordeel dat artikel 15 overbodig is. Hij wees er op dat de voordelen van een specialistentitel voor de beroepsgroepen evident zijn en vroeg zich af om welke reden, ingeval de beroepsgroep geen regeling van een specialistentitel nastreeft, de overheid dan toch het initiatief daartoe zou moeten nemen.

Uitgangspunt van de regeling is inderdaad dat de beroepsgroepen zelf in de daarvoor in aanmerking komende gevallen zullen streven naar een regeling van wettelijk beschermde specialistentitels. Het is echter mogelijk dat desondanks niet een voorziening op grond van artikel 13 tot stand kan worden gebracht. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn indien er geen sprake is van een organisatie die voldoende representatief is voor de betrokken beroepsgroep dan wel indien de regeling van een wél representatieve organisatie niet voldoet aan de eisen, genoemd in artikel 13, tweede lid, onder b tot en met g. Indien de regering van oordeel is dat het regelen van een bepaalde specialistentitel in het belang van de

individuele gezondheidszorg is, kan in zodanig geval worden overgegaan tot het regelen van de desbetreffende titel krachtens artikel 15.

De heer **Leerling** heeft enige vragen gesteld over het onderwerp specialismen.

In antwoord op deze vragen merk ik het volgende op.

Onder het begrip «specialisme» kunnen inderdaad ook bijvoorbeeld huisartsen en sociaal-geneeskundigen worden verstaan.

Voor een stelsel van periodieke erkenning van specialistentitels is een basis gelegd in artikel 14 van het wetsvoorstel.

Deze regeling is verbeterd in de vijfde nota van wijziging. Het ligt zeker niet in het voornemen van de overheid om zich terughoudend op te stellen ten aanzien van invoering van een stelsel van periodieke erkenning van specialistentitels. Een zodanig stelsel wordt uitgevoerd door de beroepsgroep zelf.

Door het stelsel van periodieke erkenning kan de beroepsgroep gestalte geven aan haar verantwoordelijkheid ten aanzien van het op peil houden van de deskundigheid van de betrokken beroepsbeoefenaren.

Tegen het onnodig uitbreiden van het aantal wettelijk erkende specialistentitels kan door de overheid worden gewaakt door in gevallen waarin het erkennen van een zodanige titel niet in het belang van de volksgezondheid is, geen toepassing te geven aan artikel 13, eerste lid.

Mevrouw **Terpstra** en de heren **Van der Vlies** en **Van Middelkoop** waren van oordeel dat het niet juist is dat uitsluitend de inspecteur in het zijnerzijds ingediende klaagschrift om spoed kan verzoeken. Zodanige bevoegdheid dient naar hun oordeel eveneens toe te komen aan de particuliere klager.

In artikel 80, vierde lid, wordt de inspecteur thans slechts de mogelijkheid geboden spoed te vragen indien hij **zelf** een klaagschrift indient. Bij nader inzien is de betrokken bepaling echter inderdaad te beperkt. Er kan immers ook sprake zijn van een spoedeisend algemeen belang als een klacht is ingediend door een particuliere klager. Gezien het vorenstaande zal artikel 80, vierde lid, bij zesde nota van wijziging worden aangepast in die zin dat de eis dat sprake moet zijn van een door de inspecteur zelf ingediende klacht, wordt geschrapt. Hierdoor wordt bewerkstelligd dat, ingeval het klaagschrift is ingediend door een particuliere klager, die klager aan de inspecteur kan vragen bij het tuchtcollege om spoed te verzoeken. De inspecteur zal in zodanig geval dienen te beoordelen of het algemeen belang inderdaad een spoedbehandeling vereist.

Mevrouw **Laning** vond het een verarming dat het begrip «vertrouwen» uit de wettelijke omschrijving van de tuchtnormen is verdwenen en vroeg of de gekozen omschrijving dit aspect wel omvat.

Het antwoord is ja. Het vertrouwensaspect is een belangrijk facet in het kader van de zorg die een beroepsbeoefenaar behoort te betrachten. Ik onderschrijf dan ook het door mevrouw Laning aangehaalde citaat uit het rapport van de Staatscommissie Medische Beroepsuitoefening. Het gaat inderdaad om **vertrouwens**beroepen, waarvoor tuchtrecht wordt ingesteld.

Mevrouw **Netelenbos** vroeg zich af of het niet de voorkeur verdient om de mogelijkheid te openen de voorzitter van het tuchtcollege en de secretaris beiden in gedeeltelijke of vaste dienst te nemen, afhankelijk van de werklust van het college.

Naar haar oordeel biedt artikel 77, tweede lid, daarvoor onvoldoende mogelijkheden. Zij vroeg zich in dat verband af of de mogelijkheid tot het toekennen van een salaris beperkt is tot het vooronderzoek.

Artikel 77 opent de mogelijkheid om zowel aan de secretaris als aan de voorzitter (dus: tegelijkertijd) een salaris toe te kennen. Verder kan eveneens een salaris worden toegekend aan een lid van het tuchtcollege dat tot taak heeft het verrichten van vooronderzoeken. De mogelijkheid om aan de voorzitter, de secretaris en het lid dat vooronderzoeken verricht een salaris te verlenen, is niet beperkt tot de periode van het vooronderzoek.

Tot het toekennen van een vast salaris zal kunnen worden overgegaan als het vervullen van de betrokken functie permanent een aanmerkelijk deel van de werkweek dan wel de volledige werkweek in beslag neemt. In dat geval kunnen de betrokkenen dus in vaste dienst worden genomen (verwezen zij naar blz. 125 van de memorie van toelichting). Artikel 77 bevat in dit opzicht derhalve geen beperking.

De heer **Leerling** wilde weten of er in de EG een trend bestaat om tuchtrecht te ontwikkelen en of het Hof van Justitie positief staat tegenover tuchtrecht in verband met de kwaliteit van de beroepsuitoefening. Voorts vroeg hij of alle tuchtcolleges binnen de EG voldoen aan de eis van een openbare procedure.

Van enig officieel standpunt van het Hof van Justitie aangaande de wenselijkheid van tuchtrecht in verband met kwaliteitsbewaking is mij niets bekend. Evenmin is mij bekend of alle tuchtcolleges binnen de EG voldoen aan de eis van openbaarheid. Waar het om gaat is of het onderhavige wetsvoorstel met betrekking tot het beginsel van openbaarheid in orde is. Naar mijn oordeel is dat het geval.

De heer **Leerling** vroeg of opname van het beroep van operatie-assistent in het kader van de wet nodig is om te verzekeren dat uit andere EG-lidstaten geen kwalitatief lager personeel dan in Nederland opgeleid hoeft te worden geaccepteerd.

Deze vraag kan ontkennend worden beantwoord. Operatie-assistenten werken steeds in dienstverband. De omstandigheid dat een beroep niet geregeld is in het kader van onderhavige wet betekent niet dat ziekenhuizen verplicht zijn om in het buitenland opgeleide beroepsbeoefenaren die naar hun oordeel een kwalitatief minder goede opleiding hebben gevolgd in dienst te nemen. Kan in bedoelde omstandigheid een ziekenhuis een in een andere EG-lidstaat opgeleide operatie-assistent niet afwijzen louter op grond van het feit dat deze geen Nederlands diploma heeft, wel is het ziekenhuis gerechtigd een materiële toetsing ten aanzien van de voor het beroep geldende kwalitatieve vereisten te verrichten. Indien er sprake is van een kwalitatief lagere buitenlandse opleiding, kan het ziekenhuis besluiten een beter gekwalificeerde beroepsbeoefenaar in dienst te nemen.

Mevrouw **Terpstra** vroeg of het voor Nederlandse artsen/specialisten mogelijk is om, als zij uit het register zijn verwijderd, zich in een andere EG-lidstaat als arts te vestigen. Ook vernam zij graag of een buitenlandse arts in Nederland kan werken ingeval ten aanzien van hem in het buitenland maatregelen met betrekking tot de beroepsuitoefening zijn genomen.

Wat betreft het geval van de Nederlandse arts die ten gevolge van een beslissing van de (tucht)rechter uit het register is geschrapt en zich

vervolgens in een andere EG-lidstaat wil vestigen, kan het volgende worden opgemerkt. Op grond van de EG-richtlijn inzake artsen staat vast dat de ontvangende lidstaat een verklaring van de Nederlandse overheid kan eisen ten aanzien van de vraag of aan de betrokkene maatregelen zijn opgelegd die zijn recht met betrekking tot de beroepsuitoefening betreffen en dat de Nederlandse overheid verplicht is aan die lidstaat de nodige inlichtingen ter zake te verschaffen. Met andere woorden: de ten aanzien van betrokkene in Nederland genomen maatregelen zullen op grond van de inlichtingen van de Nederlandse overheid aan de andere lidstaat ook repercussies hebben ten aanzien van zijn vestiging in die lidstaat. Hetzelfde geldt ten aanzien van de bevoegdheid om zich als specialist te vestigen.

Indien sprake is van een buitenlands gediplomeerde arts die ingevolge een in het buitenland gegeven (tucht)rechtelijke of administratieve beslissing zijn rechten ter zake van de uitoefening van zijn beroep geheel of gedeeltelijk heeft verloren, zal hij in Nederland niet in het register kunnen worden ingeschreven (artikel 58, eerste lid). Hij mag dan niet de titel van arts voeren. Ook is hij niet bevoegd om een eventuele specialistentitel te voeren. Voor het voeren van een zodanige titel is immers een vereiste dat men staat ingeschreven in het register van het basisberoep.

Mevrouw **Vriens** sprak haar zorg uit over de toelating in het buitenland van Nederlandse beoefenaren van niet wettelijk geregelde beroepen.

De zorg van mevrouw Vriens met betrekking tot de toelating van Nederlandse beroepsbeoefenaren in het buitenland deel ik niet. Uitgangspunt van het Europese recht op dit punt is dat lidstaten beroepsbeoefenaren uit andere lidstaten tot de beroepsuitoefening dienen toe te laten onder dezelfde voorwaarden als die welke gelden voor de eigen onderdanen. Dit kan betekenen dat de ontvangende lidstaat enkele aanvullende eisen mag stellen aan een binnenkomende beroepsbeoefenaar indien deze een opleiding heeft genoten die aantoonbaar van lager niveau is dan de opleiding die in de ontvangende lidstaat toegang geeft tot het beroep. Het niet wettelijk geregeld zijn van een beroep in de lidstaat van herkomst mag echter als zodanig voor de ontvangende lidstaat geen argument zijn om de toelating van een beroepsbeoefenaar van dat beroep te weigeren. In dat verband wil ik dan ook het standpunt van mevrouw Vriens ondersteunen dat het niet wenselijk is om beroepen in het kader van de Wet BIG te regelen met het oog op de erkenning van beroepsbeoefenaren in het buitenland.

De heer **Van Middelkoop** vroeg naar de verhouding tussen de Wet BIG en de Wet geneeskundige behandelingsovereenkomst (WGBO).

In de memorie van antwoord op de WGBO is op deze materie reeds ingegaan. Op dit moment wordt de nadere memorie van antwoord op mijn departement voorbereid.

Het hoofdpunt is dat alle geneeskundige handelingen onder de WGBO zullen vallen, ook bijvoorbeeld geneeskundige handelingen van verpleegkundigen en klinisch psychologen. Dit verhoudt zich met de Wet BIG. De WGBO regelt daarnaast ook de verhouding patiënt-ziekenhuis, of meer algemeen: de verhouding tussen patiënt en intra- of extramurale instelling. Het gaat daarbij ook om zaken die niet tot het domein van de Wet BIG behoren, bijvoorbeeld het verblijfsaspect van de ziekenhuiszorg.

Met de heer **Van Middelkoop** stel ik voor op deze aangelegenheid nader in te gaan bij de verdere parlementaire behandeling van de WGBO.

Mevrouw **Netelenbos** vroeg of niet (bij convenant) geregeld kan worden dat opleidingsscholen registraties aanleggen van gediplomeerden. Dit met het oog op controle door de inspectie op misbruik van opleidingstitels.

Zoals reeds uiteengezet in de nota naar aanleiding van het eindverslag, geef ik er de voorkeur aan dat de registratie van beoefenaren van krachtens artikel 51 te regelen beroepen door het veld zelf geschiedt. Daarvoor komen niet alleen opleidingsinstituten in aanmerking; ook bijvoorbeeld beroepsverenigingen kunnen registraties opzetten.

Wat de controle op het ten onrechte voeren van de opleidingstitel betreft, merk ik op dat deze controle in belangrijke mate door het veld zelf geschiedt. Zo zullen beroepsbeoefenaren die binnen een instelling hun beroep gaan uitoefenen bij hun sollicitatie hun diploma moeten kunnen overleggen. Voorts zullen verzekeraars bij het aangaan van overeenkomsten met solistisch werkende beroepsbeoefenaren er zeker van willen zijn dat betrokkenen inderdaad voldoende gekwalificeerd zijn.

Voor controle op het ten onrechte voeren van opleidingstitels vanwege de inspectie is registratie strikt genomen niet nodig.

Op grond van artikel 101 van het wetsvoorstel kan de inspectie van betrokkenen inzage vorderen van bescheiden, waaronder bijvoorbeeld diploma's. In het geval dat vermoed wordt dat een beroepsbeoefenaar ten onrechte een titel voert, kan men zich dus tot de inspectie wenden.

De Staatssecretaris van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur,
H. J. Simons

2.	eerste en derde n.v.w.
3.	tweede, derde en vijfde n.v.w.
4.	eerste n.v.w.
5.	vierde n.v.w.
6.	vierde n.v.w.
7.	vierde n.v.w.
8.	vierde n.v.w.
9.	vierde n.v.w.
9a.	vierde n.v.w.
10.	eerste en vierde n.v.w.
11.	vierde n.v.w.
13.	eerste en vijfde n.v.w.
14.	vijfde n.v.w.
15.	eerste n.v.w.
16.	eerste n.v.w.
17.	eerste n.v.w.
19.	eerste n.v.w.
21.	eerste n.v.w.
22.	eerste n.v.w.
23.	eerste en tweede n.v.w.
24.	tweede n.v.w.
25.	eerste n.v.w.
26.	eerste n.v.w.
27.	eerste n.v.w.
29.	eerste en derde n.v.w.
30.	derde n.v.w.
31.	eerste en derde n.v.w.
32.	derde n.v.w.
33.	eerste en derde n.v.w.
34.	derde n.v.w.
35.	eerste en derde n.v.w.
36.	derde n.v.w.
37.	eerste en derde n.v.w.
38.	derde n.v.w.
39.	eerste en derde n.v.w.
40.	derde n.v.w.
41.	eerste en derde n.v.w.
42.	derde n.v.w.
43.	eerste en derde n.v.w.
44.	derde n.v.w.
45.	eerste n.v.w.
47.	eerste n.v.w.
48.	eerste n.v.w.
49.	tweede n.v.w.
50.	derde n.v.w.
51.	eerste, derde en vierde n.v.w.
52.	tweede n.v.w.
53.	tweede en derde n.v.w.
54.	tweede n.v.w.
55.	eerste, tweede en derde n.v.w.
55a.	derde n.v.w.
56.	derde n.v.w.
57.	vierde n.v.w.
58.	vierde n.v.w.
59.	tweede en vijfde n.v.w.
60.	eerste n.v.w.
60a.	vierde n.v.w.

Artikel	Gewijzigd bij
62.	eerste n.v.w.
63.	eerste vierde en vijfde n.v.w.
63a.	vijfde n.v.w.
67.	eerste n.v.w.
70.	eerste en tweede n.v.w.
72.	eerste n.v.w.
74.	vierde n.v.w.
77.	eerste n.v.w.
80.	eerste en vierde n.v.w.
81.	eerste en vierde n.v.w.
82.	eerste n.v.w.
83.	eerste n.v.w.
85.	vijfde n.v.w.
87.	eerste n.v.w.
88.	eerste n.v.w.
89.	eerste n.v.w.
94.	vierde n.v.w.
96.	eerste n.v.w.
97.	eerste en vijfde n.v.w.
98.	eerste en tweede n.v.w.
101.	eerste n.v.w.
105.	eerste, derde en vierde n.v.w.
106.	tweede en derde n.v.w.
107.	derde n.v.w.
108a.	vierde n.v.w.
109.	eerste, vierde en vijfde n.v.w.
110.	tweede n.v.w.
111.	derde n.v.w.
113.	derde n.v.w.
115.	vierde en vijfde n.v.w.
116.	vijfde n.v.w.
118.	eerste, tweede, derde en vierde n.v.w.
119.	tweede n.v.w.
120.	eerste n.v.w.
121.	eerste en derde n.v.w.
122.	derde n.v.w.
123.	derde n.v.w.
126.	vierde n.v.w.
127.	vijfde n.v.w.
127a.	vijfde n.v.w.
130.	eerste n.v.w. (vernummerd tot 141b)
131.	eerste, vierde en vijfde n.v.w.
132.	vierde en vijfde n.v.w.
132a.	vijfde n.v.w.
133.	vijfde n.v.w.
135.	eerste n.v.w. (vernummerd tot 141a)
136.	vijfde n.v.w.
137.	vijfde n.v.w.
139.	eerste n.v.w. (vernummerd tot 141c)
140.	vijfde n.v.w.
141.	eerste en vijfde n.v.w.
141a (= 135oud)	eerste en vijfde n.v.w.
141b (= 130oud)	eerste en vijfde n.v.w.
141c (= 139oud)	eerste en vijfde n.v.w.
141d.	eerste en vijfde n.v.w.
142.	vijfde n.v.w.
143.	eerste n.v.w.

Artikel**Gewijzigd bij**

144a.	vijfde n.v.w.
145.	vijfde n.v.w.
147.	eerste n.v.w.
148.	vijfde n.v.w.
149.	vijfde n.v.w.
150.	vijfde n.v.w.
151.	vijfde n.v.w.
152.	eerste en vijfde n.v.w.
153.	vijfde n.v.w.
154.	vijfde n.v.w.
154a.	eerste n.v.w.
156.	vijfde n.v.w.
157a.	eerste n.v.w.
157b.	eerste en vijfde n.v.w.
158.	derde n.v.w.
158a.	vijfde n.v.w.